

Calea cea nouă și vie în Locul Preasfânt - Comentariu la Epistola către Evrei

Capitolul 9

„Deci și cel dintâi (cort) avea, în adevăr, rânduieli pentru slujire și pentru Sfântul Locaș din lume. Pentru că a fost ridicat un cort, cel dintâi, care se numește Sfânta, în care erau și sfeșnicul și masa și punerea înaintea pâinilor; iar după perdeaua a doua, un cort care se numește Sfânta Sfintelor, având o tămâietoare de aur și chivotul legământului acoperit peste tot cu aur; în el erau vasul de aur având mana, și toiagul lui Aaron, care înmugurise, și tablele legământului; și deasupra lui, heruvimii gloriei, umbrind scaunul îndurării, despre care nu este acum de vorbit în detaliu” (9.1-5).

Duhul Sfânt ne prezintă în această parte a epistolei (capitolul 9 și capitolul 10.1-18) – tot în continuarea temei mari a preoției – jertfa unică și desăvârșită a noului legământ și valoarea ei mare, în comparație cu jertfele de odinioară. Ca să scoată în evidență supremația privilegiilor, care este legată cu noua stare de lucruri, scriitorul amintește de ceea ce sta în legătură cu ordinea veche. În acest scop începe cu enumerarea lucrurilor, care se aflau în cortul întâlnirii, pe care el îl numește pământesc sau „lumesc” (kosmikos), care este „din lumea aceasta”, în comparație cu cortul „nefăcut de mână (adică nu din această creație)” (Evrei 9.11). Să observăm că în toată epistola se vorbește despre cortul întâlnirii din pustie și nu despre Templul din țară, care este un tablou al odihnei.

Primul legământ stă în legătură cu Locul sfânt pământesc în pustie și avea rânduieli, pe care Dumnezeu le dăduse pentru serviciul divin din timpul acela. Aceste rânduieli și vechiul legământ trebuiau acum să dispară. Deja construcția aceluia Loc sfânt arăta că adoratorul nu putea să se apropie, căci Dumnezeu rămânea mereu ascuns înapoia perdelei. Este adevărat, acest Loc sfânt era alcătuit din două părți, care se deosebeau între ele, cu toate că ele alcătuiau împreună un întreg. În prima parte, care este numită aici „cortul din față” sau „Sfânta”, se aflau atât sfeșnicul cât și masa pe care stăteau pâinile pentru punerea înaintea.

Partea a doua – „un cort” – a fost numită „Sfânta sfintelor” și era despărțită de cortul din față printr-o perdea, care aici este numită „perdeaua a doua”, căci și la intrarea în cortul din față era o perdea.

În Sfânta sfintelor se afla – potrivit locului acesta – tămâietoarea de aur (sau cădelniță, vezi Levitic 16.12,13; Numeri 16.46), cu care marele preot aducea tămâia în singura zi din tot anul, în care el avea voie să intre în prezența Domnului. În Sfânta sfintelor stătea și chivotul legământului, tronul lui Dumnezeu. În acest chivot se afla vasul de aur cu mana, care era o aducere aminte a purtării de grijă a lui Dumnezeu pentru poporul Său în pustie (Exod 16.32-34). În afară de acesta era și toiagul lui Aaron, care înmugurise, și pecetea preoției sale (Numeri 17.10), și de asemenea tablele Legii sau mărturiei, care sunt numite aici „tablele legământului”. Aceste table stau în legătură cu vechiul legământ, care a fost făcut pe principiul ascultării omului (Exod 34.27,28; 25.21; 40.20). Pe chivot erau heruvimii gloriei, care umbreau capacul ispășirii.

Autorul adaugă, că el nu va vorbi în detaliu despre aceste lucruri, ele toate având înțeles simbolic. Vedem într-adevăr, că el nu amintește altarul tămâierii, dar amintește tămâietoarea, care în ziua ispășirii trebuia umplută cu foc de pe altar. Marele preot ducea apoi tămâia nu pe

altar, ci în Sfânta sfintelor, pe focul din tămâietoare. Să amintim în trecut, că ce se spune în capitolele 9 și 10 despre jertfe se referă la jertfele din ziua ispășirii.

„Iar acestea fiind rânduite astfel, preoții intră totdeauna în primul cort, împlinind slujbele; dar în al doilea intră numai marele preot, o dată pe an, nu fără sânge, pe care îl aduce pentru el însuși și pentru greșelile poporului: Duhul Sfânt arătând aceasta: calea spre Sfânta sfintelor nu era încă arătată, atât timp cât exista întâiul cort, care este o asemănare pentru timpul de acum, potrivit căruia se aduc daruri și jertfe, neputând să desăvârșească, în ceea ce privește conștiința, pe cel care slujește, constând numai în mâncăruri și băuturi și diverse spălări și rânduiri ale cărnii, impuse până la un timp de îndreptare.” (9.6-10).

După ce scriitorul a vorbit despre echiparea celor două părți ale cortului întâlnirii și a enumerat lucrurile incluse în ele, el ne amintește de alte două realități, din care el trage concluzii importante.

1. Preoții, cărora le aparținea și marele preot, intrau în cortul din față, ca acolo să facă slujba: ei aduceau zilnic tămâie pe altarul tămâierii, ei aveau grijă de lămpile sfeșnicului de aur, ca acestea să ardă permanent, și în fiecare sabat reînnoiau pâinile de punere înaintea de pe masă (Exod 30.7,8; compară cu Luca 1.9; 1 Cronici 6.49; Exod 27.21; Levitic 24.1-9).
2. Marele preot intra *singur*, o *singură dată pe an*, în ziua ispășirii, în Sfânta sfintelor (Levitic 16.3-19), ducând sângele jertfelor, care erau aduse atât pentru el însuși (Levitic 16.11) cât și pentru nelegiuirile sau păcatele, pe care poporul le-a făcut din neștiință (Levitic 16.15,16).

Duhul Sfânt ne învață acum ce înseamnă aceste lucruri. Înainte de toate El arată că drumul spre Sfânta sfintelor lui Dumnezeu era închis sub primul legământ. Omul păcătos nu putea intra în Sfânta sfintelor, în locuința lui Dumnezeu. Drumul într-acolo nu era încă făcut liber. În al doilea rând vedem, că toate rânduiriile carnale ale serviciului divin mozaic, darurile, jertfele, spălările nu puteau face desăvârșită conștiința și nu puteau curății de păcat. Însă aceasta este o condiție absolut necesară pentru cel care vrea să se apropie de Dumnezeu în realitate și vrea să practice serviciul divin.

Expresia „Sfânta sfintelor” din versetul opt vorbește despre unirea celor două părți ale cortului într-un întreg. El este tabloul Sfintei sfintelor cerești, în care noi intrăm. Acolo noi găsim numai „perdeaua sfâșiată”. Realmente, perdeaua Templului „s-a rupt de sus până jos în două părți”, atunci când Domnul Și-a dat viața pe cruce (Matei 27.51). În capitolul 10.19 al epistolei noastre citim: „Având deci, fraților, îndrăzneală să intrăm în Sfânta sfintelor”. Pentru noi este deci Sfânta sfintelor cerească.

Deci marele preot intra o *singură dată pe an* în Sfânta sfintelor cu sângele jertfelor, care erau aduse atât pentru el însuși cât și pentru greșelile poporului. Aceste greșeli erau păcatele săvârșite din nebăgare de seamă, despre care se vorbește în Levitic 4.2 și Numeri 15.22-29. Dar pentru păcatele săvârșite conștient nu era nici o jertfă de tăiere care ar fi putut să le ispășească: vinovatul trebuia omorât fără milă (Numeri 15.30-36). Întâmplarea aceea este un exemplu de păcat făcut cu îndrăzneală (compară cu Deuteronom 17.12). Aceasta se amintește și în epistola noastră: „Cine a disprețuit legea lui Moise moare fără milă, pe mărturia a doi sau trei martori” (Evrei 10.28).

Cortul întâlnirii era de asemenea o asemănare pentru „timpul de acum” pe pământ. Rânduielele, la care se referă, nu trebuie să dureze mai mult decât până la „timpul de îndreptare”, al noi economii (perioade de timp). Deci ținerea cu tărie la iudaismul mozaic însemna să preferi umbrele în locul realității. În felul acesta autorul ajunge să vorbească despre valoarea și dimensiunea jertfei lui Hristos, care stă în contrast total cu jertfele aduse sub vechiul legământ.

„Dar Hristos, venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, prin cortul mai mare și mai desăvârșit, nefăcut de mână (adică nu din această creație), nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu propriul Său sânge, a intrat odată pentru totdeauna în Sfânta sfintelor, după ce a obținut o răscumpărare eternă” (9.11-12).

Hristos a venit! Aceasta este realitatea mare și minunată, care este prezentată acum cititorului. Se înțelege importanța ei dacă se amintește ce se spune despre demnitatea Persoanei Sale. Două lucruri Îl caracterizează:

1. Hristos este „Mare Preot al bunurilor viitoare”. Deci, aceste bunuri *viitoare* nu sunt binecuvântările, pe care noi ca creștini le savurăm acum în Hristos. Binecuvântările noastre și relația noastră cu Hristos sunt cerești (Efeseni 1.3). Bunurile viitoare, în contrast cu acestea, stau în legătură cu noul legământ, care va fi încheiat cu Israel pe pământ. Ele cuprind binecuvântările făgăduite, pe care Mesia le va aduce, când El va domni în timpul Împărăției de o mie de ani.
2. El a venit „prin cortul mai mare și mai desăvârșit, nefăcut de mână (adică nu din această creație)”. Hristos nu a venit în legătură cu cortul pământesc, care a fost construit de mâinile oamenilor, ci în legătură cu un cort mai mare și mai desăvârșit, care stă în afara creației pământești și stă în legătură cu cortul ceresc. Avem aici permanent contrastul dintre rânduielele pământești și lucrurile cerești, mai bune.

Apoi vedem:

1. Hristos a venit nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu *propriul* Său sânge. Aceasta este iarăși o diferență față de rânduiala veche. El a obținut o *răscumpărare eternă* pe baza valorii nespuse de mari a acestui sânge, a cărui eficacitate rămâne veșnic. Lucrarea este desăvârșită, împlinită pe deplin, și păcatul este îndepărtat pentru totdeauna. Noi avem o răscumpărare pentru eternitate.
2. După ce această răscumpărare eternă a fost făcută, Hristos „a intrat odată pentru totdeauna în Sfânta sfintelor”. El rămâne acolo, în prezența lui Dumnezeu, ca Garant al desăvârșirii și al valabilității eterne a lucrării împlinite.

Să observăm în privința aceasta pe scurt, ce loc ocupă *sângele* în capitolul acesta. Prin aceasta se scoate în evidență contrastul mare între sângele jertfelor și valoarea nespuse de mare a eficienței mari și veșnice a sângelui lui Hristos. Scriptura ne învață, că sângele este viața. Aceasta explică pentru ce este interzisă categoric consumarea oricărui sânge (Geneza 9.4-6; Levitic 3.17; 7.26; 17.10-14; Deuteronom 12.16; Faptele Apostolilor 15.28,29). Sângele vărsat înseamnă moarte, viața s-a sfârșit. În cazul Mântuitorului nostru demn de adorare vedem clar, că El Însuși Și-a dat viața. El Însuși Și-a vărsat viața în moarte (Ioan 10.11,15,17,18; Isaia 53.12).

„Pentru că, dacă sângele de tauri și de țapi și cenușa unei vițele, stropindu-i pe cei întinați, îi sfințește pentru curăția cărnii, cu cât mai mult sângele lui Hristos, care prin Duhul etern S-a oferit pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, va curăța conștiința voastră de fapte moarte, ca să-I slujiți Dumnezeului celui viu!” (9.13,14).

Care sunt deci urmările acestei mântuiri veșnice? Ca să le scoată mai bine în evidență, autorul amintește de ceea ce se petrecea sub Lege. Necurățiile percepute atunci cu ochii erau de natură exterioară și lezau curăția cărnii: lepra, atingerea unui mort, și așa mai departe. Cine era necurățit în felul acesta era în afara părtaşiei poporului până în momentul când se aducea sângele taurilor și țapilor sau cel necurat era stropit cu apa curățiri, care era pregătită în legătură cu cenușa tinerei vițele roșii sacrificate (compară cu Levitic 4.5,14,16; Numeri 19).

Prin sângele lui Hristos dimpotrivă a avut loc o curățire mult mai mare și mai importantă, și anume una morală, o curățire a *conștiinței*. Să observăm care erau elementele de care conștiința era curățită: de *faptele moarte*, nu numai de anumite păcate, ci de tot ce dădea la iveală natura păcătoasă a omului, care *este mort* în greșelile și păcatele sale. Sunt fapte moarte, roade ale unei inimi stricate, care nu pot avea nici o valoare înaintea lui Dumnezeu. Ele arată clar, că „pomul” care le dă la iveală, este „mort” și stricat. Conștiința este curățită prin lucrarea lui Hristos și prin sângele vărsat în baza unei mântuiri veșnice. Prin aceasta faptele moarte și tot ce omul în natura lui păcătoasă era și îl întina au fost înlăturate și șterse.

Prin faptul că acum conștiința noastră a fost curățită, noi am fost făcuți capabili să slujim *Dumnezeului cel viu*. Această expresie „Dumnezeul cel viu” constituie un contrast absolut față de „faptele moarte”, față de starea morală a omului nenăscut din nou, pe care el le face și de aceea este absolut incapabil să slujească Dumnezeului cel viu. Expresia „a sluji” nu înseamnă aici „a asculta” sau „a face voia lui Dumnezeu”, ci se referă la slujba preoțească în prezența lui Dumnezeu. În textul original este folosit același cuvânt ca și în versetul nouă, care este tradus prin „slujește (a face servicii divine)”. Ce privilegiu fericit este să poți sta înaintea lui Dumnezeu cu o conștiință curățită, ca să-I slujești în adorare!

Dar să mai zăbovim puțin la mijloacele, prin care noi putem savura o astfel de favoare. Este *sângele lui Hristos*. Aici însă sunt adăugate mai multe lucruri, care exemplifică puterea și eficacitatea jertfei. Jertfele (versetul 13) erau aduse fără ca animalele să știe despre ce este vorba. Hristos însă S-a jertfit *pe Sine Însuși* lui Dumnezeu. El S-a jertfit fiind deplin conștient ce face. Jertfa Lui era de bună voie, ea a avut loc în dăruire și ascultare de Dumnezeu. Deci jertfa lui Hristos era o acțiune morală, care s-a făcut spre gloriificarea lui Dumnezeu.

„Fără pată” este adăugat. Animalele de jertfă trebuiau să fie în exterior fără cusur. Hristos însă era moral, lăuntric curat, fără pată. În felul acesta era demn înaintea lui Dumnezeu, Căruia S-a înfățișat. Aici era vorba de Hristos ca Om, căci ca Om El nu a cunoscut păcat. Conceput de Duhul Sfânt El a fost născut fără păcat. În viața Sa El a fost condus prin Duhul Sfânt și nu a lăsat păcatul să intre în El. El a fost despărțit în toate de păcat. Toate motivațiile Sale erau desăvârșit de curate și El avea numai pe Dumnezeu înaintea ochilor. Deci jertfa Sa a fost nu numai de bună voie, ci și fără pată și de aceea de o desăvârșire care a făcut-o plăcută pentru Dumnezeu. El era adevărata jertfă de ardere de tot.

Încă o însușire caracterizează caracterul unic al jertfei lui Hristos. El S-a jertfit *prin Duhul veșnic*. Dăruirea Sa era prin puterea Duhului lui Dumnezeu, care locuia în El, Omul. Duhul nu este numit aici „Duhul Sfânt” ci „Duhul veșnic”, deoarece și mântuirea lucrată prin jertfa lui

Hristos este veșnică. Puterea, în care Hristos S-a jertfit, este caracterizată deci prin același cuvânt. Duhul, prin care Hristos a adus jertfa Sa, oferă acesteia o eficacitate veșnică și o valoare veșnică¹. Cât de mare și de măreață este lucrarea lui Hristos la crucea de pe Golgota!

„Și pentru aceasta este El Mijlocitorul unui legământ nou, pentru ca, având loc moartea pentru răscumpărare din încălcările de sub întâiul legământ, cei chemați să primească promisiunea moștenirii eterne” (9.15).

Prin sângele vărsat și prin moartea suferită Hristos a devenit *Mijlocitorul* unui legământ nou. Deci noul legământ este bazat pe sângele Său. El se referă la Israel în viitor. De aceea scriitorul evită întotdeauna o aplicare directă a legământului nou la noi. Însă deja acum totul este pregătit, pentru ca acest legământ să aibă și mai târziu efectul său: Mijlocitorul este prezent și moartea a avut loc „pentru răscumpărarea din încălcările de sub întâiul legământ”.

Jertfele aduse sub întâiul legământ nu puteau ispăși încălcările care au avut loc, dar Mijlocitorul prin moartea Sa, care este plata păcatului, a plătit prețul răscumpărării. Păcatele au fost șterse în baza acestei morți, așa că „cei chemați”, care sunt acum chemați (compară cu Evrei 3.1) sunt uzufructuarii acestui preț de răscumpărare și primesc *moștenirea veșnică* făgăduită. Această moștenire cuprinde toate binecuvântările făgăduite, care sunt în legătură cu noul legământ. Această moștenire este veșnică, deoarece lucrarea, care îndepărtează păcatul dinaintea lui Dumnezeu, a fost împlinită în chip desăvârșit. Natura și Ființa lui Dumnezeu au fost glorificate prin această lucrare și ea are valoare veșnică.

„(Pentru că, unde este un testament, trebuie neapărat să intervină moartea celui care l-a făcut. Pentru că un testament capătă putere după moarte, întrucât nu are nicidecum putere cât trăiește cel care l-a făcut.) (9.16,17).

Cuvântul tradus în mod obișnuit cu „legământ” este redat acum aici cu „testament”. El înseamnă și „făgăduință”. Legământul este o hotărâre pe care a luat-o Dumnezeu cu privire la omul care vine la El. Testamentul este o hotărâre în favoarea altcuiva.

Din aceste două versete, a căror intercalare a fost pricinuită prin gândul referitor la moștenire, rezultă clar că aici este vorba de înțelesul legământului ca testament. Acest gând suplimentar este introdus ca să arate că moartea lui Hristos ca Testator era o necesitate, pentru ca binecuvântările moștenirii veșnice, care sunt conținutul testamentului, să poată fi savurate.

„De aceea, nici cel dintâi legământ n-a fost sfințit fără sânge. Pentru că, după ce fiecare poruncă potrivit Legii a fost rostită de Moise către tot poporul, după ce a luat sângele vițelilor și al țapilor, cu apă și lână stacojie și isop, el a stropit și cartea însăși și tot poporul, zicând: »Acesta este sângele legământului pe care vi l-a poruncit Dumnezeu«. Și a stropit în același fel, cu sânge, și cortul și toate vasele slujirii; și aproape toate sunt curățite cu sânge, potrivit Legii, și fără

¹ Să observăm cu câtă grijă epistola către Evrei adaugă tuturor lucrurilor adjectivul „veșnic”. Ea nu așează nicidecum pe credincios pe terenul relațiilor temporale cu Dumnezeu pe pământ, ci pe terenul unei relații veșnice. Tot așa stau lucrurile cu mântuirea și moștenirea. Și cu privire la acestea lucrarea pe pământ a fost împlinită odată pentru totdeauna. Această remarcă cu privire la natura lucrării nu este fără importanță. De aceea folosirea adjectivului „veșnic”, chiar și în legătură cu Duhul Sfânt.

vărsare de sânge nu este iertare. Era deci necesar ca imaginile celor din ceruri să fie curățite cu acestea, iar însăși cele cerești, cu jertfe mai bune decât acestea” (9.18-23).

Autorul revine la subiectul legământului și arată că și legământul dintâi nu era sfințit fără sânge și de aceea stătea în legătură cu intrarea în moarte. Realmente din Exod 24.7,8 rezultă că sângele jertfei pecetluia autoritatea Legii asupra poporului, care a acceptat Legea prin cuvintele: „Tot ce a zis Domnul von face și vom fi ascultători!” Era un semn, că cu legământul era legată obligația de a respecta Legea. Încălcarea Legii era pedepsită cu moartea.

În al doilea rând se vede din locurile numeroase și în mod deosebit din Levitic 16.15-19, că însăși cortul întâlnirii și uneltele din el, care erau întinate prin necurățiile și fărădelegile poporului, au fost curățite cu sânge.²

Prin aceasta autorul ajunge la adevărul mare și important vestit în toată Legea: „Fără vărsare de sânge (sau moarte) nu este iertare”. Deci legământul se bazează pe sângele prin care acum poate avea loc și îndepărtarea necurățiilor și iertarea păcatelor (anularea vinovăției).

Cortul întâlnirii cu tot ce aparținea de el erau *imagini* ale lucrurilor din cer și erau curățite prin sângele jertfelor. Lucrurile cerești însăși necesitau jertfe mai bune pentru curățirea lor, jertfa desăvârșită a lui Hristos. Lucrurile cerești sunt Sfânta sfintelor de sus, „adevăratul cort”, în care Hristos a intrat ca slujitor (Evrei 8.1,2). Și ele au nevoie de curățire, deoarece ele au fost întinate prin prezența lui satan și a îngerilor lui.

În ziua ispășirii (Levitic 16), marele preot curăța cu sânge, așa cum am văzut mai înainte, Locul sfânt pământesc, care era întinat prin păcatele copiilor lui Israel. Tot așa și Hristos prin sângele Său și pe baza jertfei Sale a făcut tot ce era necesar pentru curățirea Sfintei sfintelor cerești. Lucrarea, pe care se bazează această curățire, a fost împlinită. În ceea ce ne privește pe noi, noi savurăm deja astăzi această curățire: păcatele noastre au fost anulate.

De aceea noi am fost împăcați cu Dumnezeu și am fost făcuți potriviți pentru prezența lui Dumnezeu. Dar când satan și îngerii lui vor fi aruncați pe pământ (Apocalipsa 12.9), trebuie să aibă loc curățirea finală definitivă a lucrurilor cerești. Pe baza jertfei lui Hristos, a „sângelui crucii” se va face mai târziu și împăcarea „tuturor lucrurilor” cu Dumnezeu, „fie lucrurile de pe pământ, fie *lucrurile din ceruri*” (Coloseni 1.20), când satan va fi aruncat în adânc și legat (Apocalipsa 20.1-3). Însă noi am fost deja acum împăcați „în trupul cărnii Sale, *prin moarte*” (Coloseni 1.21,22). Atât în epistola către Coloseni cât și în epistola către Evrei se arată spre lucrarea lui Hristos la cruce, spre sângele Său vărsat și spre credincioși, dar și o aplicare a ei în viitor: la curățirea „lucrurilor cerești” și la „împăcarea tuturor lucrurilor”.

„Pentru că Hristos nu a intrat în locuri sfinte făcute de mâini, imagini ale celor adevărate, ci chiar în cer, că să Se arate acum, pentru noi, înaintea feței lui Dumnezeu ...” (9.24).

Deci curățirea și împăcarea tuturor lucrurilor este realitatea mare, care rezultă din jertfa lui Hristos. El nu a intrat în Sfânta sfintelor pământească, făcută de mâini, ci chiar în cer, în

² „Aproape toate sunt curățite cu sânge, potrivit Legii”, se spune aici. Erau cazuri când apa era folosită ca mijloc de curățire, atât pentru persoane cât și pentru lucruri (vezi Levitic 15 și Numeri 19). „Apa este un simbol al curățirii morale și practice. Această curățire are loc prin aplicarea Cuvântului la inimă și conștiință, care judecă tot răul și revelează tot binele.”

Sfânta sfintelor cerească. El se află acolo potrivit cu caracterul ales al Persoanei Sale și pe baza desăvârșirii lucrării Sale, și anume în prezența lui Dumnezeu Însuși, înaintea feței Căruia El *Se arată acum pentru noi*. Așa cum odinioară marele preot intra în Sfânta sfintelor odată pe an ca locțiitor al lui Israel, tot așa Hristos Se arată *acum* pentru noi înaintea feței lui Dumnezeu și *rămâne* acolo. Deci poziția noastră nu se schimbă. Ce har, să fi în felul acesta în apropierea lui Dumnezeu, fără ca între El și noi să mai fie o „perdea”! Ce desăvârșire în Persoana și lucrarea Aceluia care Se arată acolo pentru noi! Ce siguranță pentru suflet, să fie reprezentat într-un așa fel!

„... nici ca să Se aducă jertfă pe Sine Însuși de mai multe ori, așa cum marele preot intră în Sfânta sfintelor în fiecare an cu sânge care nu este al său, fiindcă atunci ar fi trebuit să sufere de mai multe ori de la întemeierea lumii; dar acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, pentru desființarea păcatului prin jertfa Sa.” (9.25,26)

În Israel marele preot trebuia să intre în fiecare an în Sfânta sfintelor cu sângele unei jertfe noi. Acest sânge nu era sângele lui propriu, ci era „sângele altuia”, cu care a fost curățit poporul și cortul întâlnirii. Această acțiune nu a fost niciodată desăvârșită și de asemenea nu putea să îndepărteze pentru totdeauna păcatul. Ea trebuia permanent reluată.

Cu jertfa Domnului nu este așa. El a intrat odată pentru totdeauna în Sfânta sfintelor cerească și El rămâne acolo. Deoarece jertfa Sa este desăvârșită în ea însăși și în efectul ei, ea nu trebuie repetată. Căci altfel Hristos trebuia să sufere de mai multe ori de la întemeierea lumii, începând de la venirea păcatului, dar aceasta nu era necesar, căci acum El, „la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, pentru desființarea păcatului prin jertfa Sa.” Acesta este un adevăr de cea mai mare însemnătate, deosebit de prețios!

Aici se spune „la sfârșitul (sau: la împlinirea) veacurilor”. „Veacurile” sunt timpurile îndelungii răbdări a lui Dumnezeu față de om, care au fost înainte de lucrarea lui Hristos, timpuri în care omul a fost pus la probă în diferite forme și în care s-a derulat istoria omului, atunci când el era pus sub propria lui responsabilitate. Aceste timpuri cuprind diferite perioade, prin care Dumnezeu l-a lăsat să treacă:

- înainte de Lege,
- sub Lege,
- cu preoția, ca să se apropie de Dumnezeu,
- cu făgăduințe,
- apoi în prezența Fiului Său preaiubit, care venise în har și putere pentru eliberare.

Aceste multe secole de încercare arată clar ce este omul în natura lui și în propria lui voie. El nu s-a supus nicidecum lui Dumnezeu și nu s-a folosit de niciunul din mijloacele de ajutor oferite lui ca să se apropie de Dumnezeu. El s-a arătat clar ca fiind rău de neîndreptat, ca păcătos și vrăjmaș al lui Dumnezeu, și anume într-o măsură așa de mare, că Domnul la sfârșitul vieții Sale pe pământ a trebuit să rostească cuvântul dureros, care sintetizează definitiv ce este inima omului: „Dar acum M-au și văzut și M-au urât, și pe Mine și pe Tatăl Meu” (Ioan 15.24).

Aceasta este „sfârșitul veacurilor”, sfârșitul istoriei omului pus la probă. El a pus cunună păcatului său prin lepădarea și răstignirea Domnului Isus, a Fiului lui Dumnezeu.

Și atunci Dumnezeu interpune planul Său veșnic de dragoste. Omul a dovedit incapacitatea sa totală de a împlini cerințele lui Dumnezeu. Prin lepădarea Fiului lui Dumnezeu el a arătat chiar și vrăjmășia lui împotriva lui Dumnezeu. În această lepădare, atunci când Hristos a revelat pe Dumnezeu, El a împlinit lucrarea lui Dumnezeu și a desființat păcatul. El a murit de bună voie, omorât de oameni. Acum însă această lucrare este pe deplin împlinită.

Păcatul, care a dezonorat pe Dumnezeu și a despărțit pe om de El, a fost nimic prin lucrarea lui Hristos. Păcatul a fost îndepărtat dinaintea feței lui Dumnezeu și anume odată pentru totdeauna. Hristos a fost arătat o singură dată, și acest o singură dată a fost suficient, deoarece prin desființarea păcatului s-a obținut rezultatul final spre onoarea lui Dumnezeu și spre binecuvântarea omului. Prin aceasta s-a ajuns în sens moral la sfârșitul veacurilor.

Este într-adevăr adevărat, că nu toate rezultatele lucrării lui Hristos au devenit încă vizibile. Dar baza pentru aceasta a fost pusă. Păcatul va fi înlăturat din univers (Ioan 1.29). Lucrările diavolului vor fi nimicite (1 Ioan 3.8). Va fi un cer nou și un pământ nou, în care va locui dreptatea. Aceasta este o creație cu totul nouă (Apocalipsa 21.1; 2 Petru 3.13), în care păcatul și urmările lui nu vor mai putea exista și nu vor mai putea pătrunde. Toate acestea sunt rezultatul lucrării lui Hristos. Jertfa Sa, jertfa Sa de Sine Însuși pe cruce, este fundamentul pe care se va sprijini această revelare a puterii, dragostei și gloriei lui Dumnezeu în veșnicie. Însă credinciosul are deja acum parte de acest rezultat în conștiința lui, și anume de desființarea păcatului, așa cum el aparține deja acum în sens moral acestei creații noi (2 Corinteni 5.17).

„Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, așa și Hristosul, după ce S-a adus o singură dată jertfă (textual: fiind jertfit), ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, fără păcat (adică: deosebit de venirea pentru păcat, neavând a face cu păcatul), pentru mântuirea celor care Îl așteaptă.” (9.27,28).

Finalul versetului anterior ne prezintă lucrarea lui Hristos, jertfa Sa și dimensiunea generală a acesteia, al cărei rezultat final definitiv și deplin urmează încă să aibă loc. Credinciosul posedă deja acest rezultat, însă nu așa cum va arăta el în glorie, ci referitor la conștiința sa, așa că pentru el păcatul a fost desființat și el poate fi fără perdea în prezența lui Dumnezeu.

Hristos este prezentat aici ca *Suplinitor*: El poartă păcatele. În ziua ispășirii au fost aleși doi țapi. Unul era pentru Domnul și a fost adus ca jertfă pentru păcatul poporului. Sângele lui a fost dus în Locul Preasfânt, ca să facă ispășire pentru Sfânta sfințelor și s-o curețe de necurățiile poporului Israel. Simbolic aceasta corespunde desființării păcatului înaintea lui Dumnezeu prin jertfa lui Hristos.

Țapul al doilea nu era omorât, dar era în legătură cu primul, care a fost sacrificat, căci el a trebuit să dispară în pustie, „un pământ nelocuit”, simbolul morții. Pe capul acestui al doilea țap mărturisea Aaron, marele preot și locțiitorul poporului, nelegiuirile și nedreptățile fiilor lui Israel, și ele erau puse pe țap. Apoi el era dus în pustie. Deci el lua toate aceste păcate cu sine și prin aceasta ele dispăreau dinaintea ochilor lui Dumnezeu și dinaintea poporului (Levitic 16). Simbolic și acest al doilea țap reprezintă pe Hristos, care „a fost jertfit o singură dată, ca să poarte păcatele multora”. Acesta este Hristos ca *Suplinitor* pentru noi credincioșii: „El a purtat păcatele noastre pe trupul Său pe lemn” (1 Petru 2.24).

Din cauza păcatului, pe om îl așteaptă două realități îngrozitoare: *moartea* și după aceea *judicata*. Aceasta este soarta omului ca și copil al lui Adam. Lui îi este rânduit să moară o singură dată. Dar cu această moarte, care este plata păcatului (Romani 6.23), nu s-a terminat totul pentru el. Urmează ceva mult mai îngrozitor – *judicata*. Moartea îl duce înaintea lui Dumnezeu, care îl judecă, și de aceea moartea este împăratul groazei (Iov 18.14). Dar pentru credincios totul este altfel: el nu mai este dependent de Adam, ci de Hristos. Și în Hristos el găsește două certitudini binecuvântate:

1. Hristos a murit o singură dată pentru totdeauna pentru el, ca să poarte păcatele lui, și ca urmare ele sunt pe deplin îndepărtate.
2. Hristos se va arăta curând și va aduce o eliberare deplină aceluia care Îl așteaptă.

Deci el nu trebuie nicidecum să se mai teamă de *judicata*. De aceea și moartea, dacă el trebuie s-o îndure, nu mai are pentru el această groază.

Să observăm expresia „multora”. Ea stă în contrast cu „toți”. Lucrarea lui Hristos este suficientă pentru toți. El S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți. El este ispășire pentru toată lumea (1 Timotei 2.6; 1 Ioan 2.2). El nu a purtat păcatele tuturor ca „ispășire universală”. Numai cei care cred savurează foloasele lucrării Sale. „Dreptate a lui Dumnezeu prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei care cred” (Romani 3.22).

Pentru cei care cred, să observăm și aceasta, nu mai este vorba atât de mult despre moarte. Ei așteaptă pe Hristos, și El li Se va arăta. Este a doua venire a Sa, și cât de mult se deosebește aceasta de prima Sa venire! Atunci El S-a arătat în smerenia cea mai profundă, acum însă El vine în glorie. La prima Sa venire, cu toate că în Sine Însuși era absolut fără păcat (Evrei 4.15), din pricina noastră El a avut a face cu păcatul. Realmente: El, Cel care n-a cunoscut păcat, a fost făcut păcat (2 Corinteni 5.21). El era jertfa pentru păcate (Romani 8.3). El a purtat păcatele multora. Pe cruce El a fost încărcat cu ele. Însă acolo El a desființat păcatul prin jertfa Sa. Acolo El a făcut curățirea păcatelor. El le-a ispășit și le-a lichidat total pentru cei credincioși. Această lucrare a fost împlinită, problema păcatului a fost rezolvată.

Când El Se va arăta a doua oară, aceasta va fi „fără păcat”, independent de orice problemă a păcatului. Atunci El nu va mai avea nimic a face cu păcatele credincioșilor, care Îl așteaptă, căci păcatele lor au fost pe deplin desființate. El li Se va arăta nu pentru *judicata*, ci pentru *mântuire*, aceasta înseamnă, El îi va elibera de toate urmările păcatului.

Această expresie „pentru mântuire”, care se referă exclusiv la cei credincioși, include și pe credincioșii rămășiței iudaice, care vor aștepta pe Hristos în timpurile viitoare și vor vedea când El va apărea pentru eliberarea rămășiței. Aici nu este vorba de răpirea credincioșilor, ca de exemplu în 1 Tesaloniceni 4, ci de arătarea lui Hristos pentru eliberarea aceluia care Îl așteaptă: credincioșii, astăzi, și mai târziu rămășița iudaică credincioasă. Aici nici nu se amintește că această arătare va fi totodată revelarea Sa înaintea lumii, când orice ochi Îl va vedea (Apocalipsa 1.7). Aceasta va fi *judicata* ei. Aici se vorbește numai despre arătarea Sa pentru mântuirea aceluia care Îl așteaptă.

Cât de minunată este istoria harului, care prin jertfa lui Hristos ne conduce din starea noastră de decădere până la eliberarea deplină, dându-ne deja acum un loc sigur în prezența lui Dumnezeu, unde Hristos se arată pentru noi!

La sfârșitul timpurilor Hristos S-a arătat pentru prima dată, ca să desființeze păcatul și să poarte păcatele; a doua oară El Se va arăta nu în legătură cu păcatul, ci spre eliberarea deplină a aceluia care Îl așteaptă; aceasta este speranța noastră. Noi ne aflăm între aceste două venituri,

curățiți desăvârșit și cu conștiința fără păcat înaintea lui Dumnezeu, în prezența Căruia Hristos *Se arată acum* pentru noi. Ce poziție binecuvântată, ce așteptare fericită!

Această expresie „Se va arăta pentru mântuire” încheie și completează o serie de locuri din epistola noastră, în care noi întâlnim expresiile „mântuire” sau „salvare”, care sunt traducerea aceluiași cuvânt din textul original. Sunt din aceia care vor moșteni „mântuirea” (1.14), „o mântuire așa de mare” (2.3); este o „mântuire eternă” (5.9); lucrurile mai bune sunt legate cu mântuirea (6.9); această mântuire câștigată prin Hristos este completă și ne însoțește până la sfârșitul alergării creștine pe pământ (7.23); și acest sfârșit al drumului vieții este atins atunci când El Se va arăta spre mântuirea celor care Îl așteaptă.